

(НИН, 27.08.2009)

Недавно сам путовао у Филаделфију. Чим сам сишао с аутопута и зауставио се на првој градској раскрсници један човек је пришао моме аутомобилу. Био је опасан црном кецељом са великим џеповима за ситнину и држао у руци примерак локалног таблоида Филаделфија дејли њуз. Обузела ме је нека топлина. Не само да сам новинар, него сам управо за тај лист радио током 80-их година; после тога сам прешао у озбиљни Филаделфија инквајерер. И да су боља времена, било би ми драго да видим да се новине још овако агресивно продају, али данас, у овим мршавим временима, сваки, макар и најмањи, знак живота у новинској индустрији може да ме разгали - довољно је чак да само видим како неко чита новине. Спремно сам му дао 75 центи за Дејли њуз, а потом се одвезао до центра града, право до Стечајног суда, где је требало да почне рочиште у поступку који ће одредити судбину два преостала градска листа.

Наравно, сви знамо да је Филаделфија град Бенџамина Френклина, штампара по професији, човека који је, између осталих ствари којима се бавио, издавао Пенсилванија газет и Пур Ричардс алманак. Управо су овде, у Филаделфији, оци оснивачи наше републике написали два најважнија документа америчке државности - Декларацију независности и Устав. Народ је за Декларацију сазнао 6. јула 1776. године, када је објављена на страницама Пенсилванија ивнинг поста. Почетком XX века, у време оног разбарушеног и дивљег новинарства о коме је писао Марк Твен, у Филаделфији је излазило десет дневних листова. Данас, са свега два дневника који једва састављају крај с крајем, Филаделфија је град на чијем примеру можемо добро видети шта се догађа са велеградским новинарством, у тренутку када многи листови који још излазе у америчким метрополама грозничаво смишљају како да врате профитабилност, јер им у противном прети брзо гашење.

Улог је огроман. Новине су и даље основни извор вести у Америци. За разлику од многобројних интернет-сајтова, новине су географски чврсто укорене. Када читате један лист ви тачно знате у ком граду он излази. Наравно, не можемо рећи да у историји америчког новинарства није било успона и падова. Многе мање заједнице, а и неки велики градови, никада нису имали ништа боље од сасвим досадних новина. Сигурно је да се Филаделфија инквајерер и Дејли њуз, у време када им је власник био Волтер

Аненберг, послератни филаделфијски новински магнат, нису ни по чему посебно истицали, пре свега зато што се то сивило савршено уклапало у Аненбергов лични и политички стил. (За њега се причало да има црну листу имена која се не могу појавити у штампи – прокажена је, рецимо, била Заза Габор, али и градски кошаркашки клуб, само зато што је Аненберг имао неки лични спор са власником.) Када је 1969. године Аненберг продао оба листа једном новинском ланцу, квалитет се знатно побољшао. Инквјерер је између 1975. и 1990. године стекао изванредан углед освојивши чак 17 Пулицерових награда, по чему је заостајао само за Њујорк тајмсом. Данас је свакако знатно мање амбициозан него у тим славним годинама, када је извештавао са скоро сваког великог догађаја и када је имао пет-шест дописништава у иностранству; ипак, и даље је веома угледан у овој регији и слови за лист који је још увек способан да обавља ону улогу чувара јавног интереса која је од суштинског значаја у граду у коме је, као у Филаделфији, корупција међу политичарима тако широко распрострањена. Дејли њуз, иако данас запошљава знатно мање људи па се, сходно томе, смањило и број тема које може да прати, и даље негује оштар тон од кога озбиљно зазиру у коридорима власти.

Само, то што у новинарском смислу вреде није заштитило ова два листа. Оно што је 2006. године изгледало као могући спас - прелазак новина у руке локалних инвеститора - досад је донело сасвим слабашан резултат. Нови власници су уложили до 150 милиона долара својих пара. Пре но што су поднели захтев за стечај, зауставили су исплату 400 милиона долара разних дуговања. Ипак, нису одустали, већ и даље воде битку са повериоцима; Брајан Тијерни, вођа те групе инвеститора, каже да је реч о бици за очување квалитета новинарства у Филаделфији.

Тијерни је кључни актер ове актуелне новинске драме у Филаделфији - човек са много мана, између осталог запамћен и као неко ко је на свом претходном послу, у једној маркетиншкој фирми, био невероватно агресиван, често бахат, када би своје клијенте бранио од новинара. Сигурно је да ником неће пасти на памет да га пореди са Бенџамином Френклином, сем можда када је реч о самоуверености. Међутим, мора се признати да се спасавања новина латио са посвећеношћу и страшћу правог преобраћеника. Док смо разговарали, на тренутке су му стварно навирале сузе. Објашњавао је да „овдашњи људи доживљавају новине као сопствено дело, неку врсту јавне тековине”.

Кад нема договора о условима за реструктурисање дуга, стечајни поступак може бити крајње неизванредан. За филаделфијске листове он је изузетно неугодан. Колико год нам се то чинило невероватним, лако би се могло догодити да се новине једноставно угасе, чиме би Филаделфија победила на неславном конкурс за велики амерички град који први остаје без иједног дневног листа. Додуше, то ће се свакако у неком тренутку догодити, ако не овде, онда негде другде.

Тијерни одаје утисак човека који пршти од физичке енергије, до те мере да се чини да се не либи од тога да спорове, ако треба, и песницама решава. Педесет и нека му је година, одрастао је у радничким предграђима Филадельфије, али је образован у добрим школама, јер су родитељи све што су имали улагали у детиње образовање. Отац му је био таксиста пре но што је отворио стаклорезачку радионицу; мајка је радила као трговачки помоћник. Јасно је да он више нема новца за управљање филадельфијским новинама, али оставља утисак човека спремног да и сам углед града положи као колатералу за кредит. То има леп локалпатриотски одјек, посебно код оних који већ генерацијама живе у Филадельфији и делове града још називају именима католичких жупа. Тијерни каже да је велики проблем то што новине објављују толико много лоших вести о себи: „Смањује се и број телевизијских гледалаца, али на телевизији никада о томе не говоре!” Одавно се залаже за то да новине почну да наплаћују читање на интернету; та идеја је тек однедавно стекла већи број присталица. Језик му је каткад бржи од памети. Када је у априлу ове године сведочио у Конгресу употребио је прилично натегнуту метафору: говорио је о ноћном клубу у коме се гостима скупо наплаћује пиће, али власници остављају играчице без плате. „Алудирате ли ви то на стриптиз клуб?”, упитао је један конгресмен. „Да, управо сам на то мислио”, одговорио је Тијерни не трепнувши.

Као и многи градови на источној обали, Филадельфија одавно има оно што се обично назива „бурном и захтевном синдикалном сценом”. Сећам се да су, још док сам ја радио у овдашњим новинама, достављачи, припадници синдиката камионџија деловали дословно застрашујуће. Временом су изгубили оштрицу, како су старили и како је завладала велика несигурност у погледу посла. Ипак, охрабрујуће је што данас на улицама у близини стечајног суда може да се види група људи, седих додуше, који носе транспаренте са натписом „Камионџије за Тијернија”.

У самом суду, у паузи, разговарам са разним људима који су дошли да прате рочиште. Нису то само новинари, има и возача, техничара, свих оних који су послом били везани за новине. Сви препричавају догодовштине из прошлости и труде се да се сећају само ведрих догађаја. Ипак, упркос тој ведрини и смеху који се повремено чује, не могу да се отмам утиску да присуствујем молитвеном бдењу, истина за некога ко је још жив, али је увелико на апаратима.

Филадельфија Медија холдингс, Тијернијева инвестициона група, купила је оба листа, заједно са њиховим заједничким сајтом Philly.com, за 515 милиона долара. Претходни власник их је продао ланцу Маклачи, који је одмах саопштио да намерава да се отараси најмање профитабилних новина, а у те спадају и два филадельфијска дневника. Тијерни

Пише: Мајкл Соколов
петак, 28 август 2009 12:57

ми је казао да под његовим руководством и Инквајерер и Дејли њуз раде с добитком, наравно, ако се не рачунају обавезе по дуговањима. То делује комично, отприлике као кад би вам неки кућевласник казао да су његове финансије у сјајном стању, само ако се изузме плаћање хипотеке, али ипак сведочи о финансијској одрживости самог посла. Уосталом, јасно је да штампани медији, ако нису оптерећени претераним дуговима, свеједно да ли се ради о Филадельфији или било ком другом граду, могу опстати, али је исто тако јасно да то није посао на коме се може много и брзо зарадити.

Тијерни и његови партнери желе да уложе додатна средства и да после стечаја преузму пуну финансијску контролу над листовима; у суштини, они се надају да ће моћи поново да их купе, али овог пута за око 36 милиона долара, поред вредности саме зграде и свега осталог што уз то иде. У међувремену листови све лошије послују. Тираж Дејли њуза пао је испод 100.000 примерака, што је драстично мање од 300.000 примерака колико је 80-их година износио највећи тираж; оно мало новинара ради у празним собама, окружени су радним столовима за којима више нико не седи. У Филадельфија инквајереру још ради више од 300 новинара, што је за данашње време велики број, али је то упола мање од некадашњег броја запослених. У шестомесечном периоду, закључно са априлом, тираж је пао на 288.000 - са 545.000 из 1983. и 352.000 примерака још колико 2007. године. Драстично је смањена и зарада од реклама у односу на прошлу годину.

Пре но што су се штампани медији нашли у слободном паду, већина новинара у Филадельфији ставила би прст на чело и озбиљно поразмислила треба ли уопште да ради за Тијернија. Он је до грла упетљан у локалну политику, давао је издашне прилоге републиканским кандидатима и водио им предизборне кампање. Крајем 90-их година жестоко се борио - и успео у томе - да спречи да се управо у Филадельфија инквајереру објави чланак у коме се негативно говорило о његовом најпознатијем клијенту, локалној католичкој дијецези. Новинар који је писао тај чланак на крају је сопствене новине тужио за клевету. Нагодили су се ван суда, али је то за новине био прави фијаско. Тијерни је био у жижи целе приче. У компанији у којој ради, Филадельфија медија холдингс, Тијерни је прихватио повећање плате и премију од 350.000 пре но што је поднет захтев за стечај – и то пошто су остали запослени пристали да се одрекну сопствених бедних повишица за које се синдикат изборио.

Могли бисмо рећи да је својеврстан знак времена то што већина запослених у новинама данас ипак прихвата Тијернија, сматрајући да је бољи или мање лош од претходног власника, нарочито у последњим годинама власништва те компаније; дражи им је Тијерни од банкара за које још увек постоји могућност да раде; сасвим је извесно да је дражи од могућности да потпуно пропадну и угасе се. Није лоше ако се новинарима повремено приреди добра представа, а Тијерни је свакако кадар да то учини. Пре неколико месеци направио је велику роштиљску забаву у дворишту зграде Филадельфија

Пише: Мајкл Соколов
петак, 28 август 2009 12:57

инквајерера и Дејли њуза и издао специјални додатак листа - све у част 180. годишње Филадельфија инквајерера, макар то и не била нека округла годишњица. Помало подсећа на неког управника циркуса, кажу новинари.

Недуго пошто је преузео новине, позвао је Аненбергову удовицу и провео је кроз просторије. Седели су у старој канцеларији њеног мужа, сада Тијернијевој, и она је приметила да је њен муж имао лепши намештај. Додуше, њен муж је имао и знатно повољнију пословну атмосферу, пошто је издавао новине много пре но што се појавио интернет са свим оним многобројним сајтовима који одвлаче приход од реклама.

Цела једна генерација новинских издавача била је чврсто убеђена да ће потећи мед и млеко чим се коначно освоји интернет и изгради динамичне сајтове. Показало се да нису у праву, јер оглашивачи нису похрлили да се рекламирају на новинским сајтовима. Онда је дошла рецесија, па је изгубљено и то мало прихода од рекламе. Од јуна 2008. до јуна 2009. филадельфијски листови су остварили онлајн промет од 12,9 милиона долара, знатно мање него у претходној години, када је тај приход износио 17,3 милиона долара.

Све указује на то да ће велике дневне новине у којима се поред вести штампају карикатуре, рубрике савета, некролози и рецепти, чија је производња и испорука веома скупа, ускоро отићи у историју. Међу проблемима са којима се суочавају Тијерни и други издавачи јесте и то што су се велики „мислиоци” с маргине те индустрије - разни научници, интернет-предузетници, бивши новинари који су имали добру способност предвиђања - већ повукли из тог посла. За њих више не постоје папир, штампарска боја, камиони, гориво, цела та ера.

С друге стране, тврдња да су штампи избројани дани, која се непрестано и агресивно понавља, могла би и сама представљати својеврстан проблем. Није неуобичајено ни да свакога ко жели да спасе штампане медије прогласе за одоцнелог припадника лудистичког покрета. Почетком ове године Клеј Ширки, професор на Њујоршком универзитету и консултант за интернетски маркетинг, препоручио је да се прихвате, чак пригрле актуелни токови: „Тако изгледају праве револуције”, написао је Ширки. „Оно старо се ломе брже него што оно ново стиже да га замени... Кад неко тражи одговор на питање како ћемо и чиме заменити новине, онда он заправо захтева да му се каже да не живимо у револуционарно време. Он тражи да му се каже да стари систем неће бити скршен, да се неће сам урушити пре но што на његово место ступи нови систем.”

Пише: Мајкл Соколов
петак, 28 август 2009 12:57

Ипак, постоје делови система који су још потпуно нетакнути. Новинари нису заборавили како да прикупљају и праве вести. Интернет је корак напред ка дистрибуцији вести. Разрушен је само канал којим се новац враћао тамо где се новине праве. Највећи део садржаја сада је читаоцима на располагању бесплатно, на интернету, што значи и на сајтовима самих новина, али без одговарајуће финансијске подршке од реклама.

Тачно је да новински сајтови могу да привуку велику пажњу и да промет на њима може бити огroman. То важи и за Филадельфију. Када је у априлу у спикерској кабини преминуо дугогодишњи омиљени спортски спикер Хари Калас, сајт Phillu.com одмах је имао одговарајући садржај, целу галерију фотографија, линкова за архивске чланке и простор на коме су читаоци могли да оставе своје коментаре. Током тог поподнева 3,8 милиона људи посетило је сајт, што је готово двоструко више него било ког другог целог дана. „Интернет је изузетно значајан чинилац нашег доминантног положаја у региону”, рекао ми је Тијерни. „Желимо да тако и остане, да људи потраже наш сајт када год се нешто важно догоди, било добро или лоше.”

Тијерни, међутим, не гаји илузије да ће интернет-сајт у догледно време моћи да издржава 400 новинара које он запошљава и који стварно веома вредно прикупљају вести. За то служе штампана издања. (Заједнички сајт оба филадельфијска листа обезбеђују само 6,5 посто свих рекламних прихода компаније, што је нешто мало испод просека у овој индустријској грани. Дакле, ако би то требало да буде извор прихода, онда би сајт могао да издржава само делић садашње редакције, свега неколико десетина новинара.) Тијерни је наредио да се на сајту више не објављују ексклузивни чланци ни из једног ни из другог листа вече пре но што се штампана издања нађу на киосцима. То важи чак и за приказе, свеједно да ли је реч о књигама, изложбама или ресторанима. Жели да што пре почне да наплаћује онлајн садржаје. И кад купујете перцу има разлике - није иста цена коју плаћате у самопослузи и у некој отменој кафетерији, објашњава Тијерни. Ваљда су људи свесни да треба платити све оне талентоване новинаре који проналазе приче и праве вести.

У делатности опхрваној несигурношћу и одсуством самопоуздања, Тијерни је један од ретких чији су ставови кристално јасни. Чак и ако се на крају испостави да није у праву, нико му не може оспорити да страсно и са невиђеним жаром заступа своја становишта. По његовом мишљењу, ништа не може да замени механизам штампаних медија који су још увек веома моћни. То сигурно не могу да учине телевизија и радио, чије се информативне емисије у Филадельфији као и у већини других америчких градова у суштини ослањају на новине, идући по трагу онога што је објављено у листовима. Још мање то могу да учине блогови или овај нови вид наменског новинарства који ужива финансијску подршку разних фондација и озбиљно се шири у Филадельфији и другим градовима.

„Ми обављамо онај најтежи део посла”, каже Тијерни и при том неодољиво подсећа на извршног директора неког металопрерађивачког комплекса. „Наравно, све то што се ради око интернета додаје понешто нашем крајњем производу. Одајем признање свима који су у стању да направе добар сајт. Нека цвета хиљаду цветова. Али, ако неко мисли да ће, краткорочно, па чак и средњорочно гледано, на интернету наћи одговоре на сва та тешка питања, јако се вара. Знам да ово звучи јеретично већ самим тим што не кажем да будућност лежи у интернету, али ја стварно не мислим да је будућност тамо, на интернету. Треба нам, дакле, овај рударски посао и потребни су нам робусни, тешки камиони да тај свој штампани производ пласирамо на тржиште.”

У Вашингтону постоји Њузеум - музеј вести. Тамо сам разговарао са Албертом Ибаргеном, председником фондације Најт. Он је председник тог музеја. Раније је основни посао његове фондације било додељивање стипендија за професоре и студенте новинарства широм земље, а помагао је и разним листовима да опстану. Сада ми објашњава да се много тога променило - фондација више не покушава да сачува новине, већ вести и информације. Тако је главни финансијер сајта MinnPost.com у Минеаполису и сајта Voice of San Diego, двају најсавршенијих електронских листова. Недавно је додељен и један бесповратни кредит сајту Spot.us, новој непрофитној организацији која позива грађане да одлуче које приче до којих су дошло истраживачким новинарством завређују финансијску подршку - што је концепт од кога се диже коса на глави сваком новинару традиционалне школе. „Зашто би уредник једини имао задовољство да одлучује о чему ће новинари писати?”, каже Ибарген. „Овде су новинари позвани да пошаљу своје текстове на сајт и онда ће грађани сами одлучити шта је то што их највише интересује... Могу, рецимо, да кажу 'Ево, дајем три хиљаде за новинарско истраживање о директору школе’”.

Ибарген и остали који су се ангажовали на измишљању новинарства новог доба говоре језиком који никада ни у једној редакцији нисам чуо. Тако ми је Џен Шефер, директорка Лабораторије новинарства на Америчком универзитету (раније је била економска уредница Инквајерера) стално причала нешто о „медијском еко-систему”. Казала је и да „вест представља процес, а не производ”, говорила је о „новинарима са великим Н”, онима у новинама и другим традиционалним медијима, и о „новинарима са малим Н” - то су грађани који сами стварају вести и тако се баве новинарством. Рекла ми је и да један од њених најомиљенијих нових електронских медија на интернету уређују „три мајке-домаћице”.

Многи запослени новинари редовно одлазе на сајт који већина људи назива „Романеско” (по имену аутора, Џима Романеска) где су на једном месту сакупљене све информације о

Пише: Мајкл Соколов
петак, 28 август 2009 12:57

новинама и новинарству и где се свакодневно најчешће срећу вести о отпуштањима. Понекад је уистину мучно читати све то. Тако је, рецимо, ове године угашен лист Роки маунтин њуз, док је Сијетл пост интелеџенсер драстично смањио број запослених и прешао искључиво на интернет. Дневни листови у Детроиту излазе само три пута недељно. Бостон глоуб, у власништву компаније Њујорк тајмс и Сан Франциско хроникл, у власништву Херстове корпорације, преживели су клиничку смрт и опстали само захваљујући томе што су њихови власници добили огромне уступке од синдиката, пошто су запретили да ће затворити и једне и друге новине.

Сматра се да су најздравији листови малих тиража, они који не прелазе 50.000 примерака. „Њихова профитна стопа више није 30 посто колико је својевремено износила, али већина тих листова ипак добро функционише”, каже Џон Мортон, медијски аналитичар који већ деценијама прати збивања у новинском издаваштву. Већина аналитичара ипак предвиђа да ће листови који стварно покривају целу земљу и својеврстан су бренд - Њујорк тајмс, Вашингтон пост, Волстрит џорнал и Ју Ес Еј тудеј наћи начин да преживе и штампају се и даље. Истина, мало је оних који су спремни да кажу како ће се то тачно догодити.

С друге стране, најугроженији су управо они у положају Филадельфија инквајерера - листови који излазе у метрополама и који су својевремено имали доминантан положај у својим регионима; у неким случајевима куповали су се у целој земљи, па чак и у иностранству, али се сада силно боре да имају макар пристојно попуњену централну редакцију. Међу онима који су тренутно у стечају јесу издања компаније Трибјун, Балтимор сан, Орlando Сентинел и Хартфорд курант. Оно што је заједничко листовима у стечају и већини најугроженијих листова јесте то што су сви недавно променили власника, па су ти нови власници преузели дугове - огромне дугове у случају компаније Трибјун, која је, када је поднела захтев за стечај 2008. године, навела дуговања од 13 милијарди долара.

Листови који изађу из стечајног поступка требало би да имају боље изгледе за опстанак, али ће морати да буду другачији. „Не треба губити из вида да ће у неком тренутку доћи до економског опоравка”, каже Мортон. „Бојим се, међутим, да су велики градски листови заувек изгубили добар део својих оглашивача. Кад поново изађу на зелену грану биће то на знатно нижем финансијском нивоу, и те новине ће једноставно бити мањег формата - и у техничком, и у новинарском смислу, када је реч о квалитету.”

Наредних година ће вероватно моћи да се разабере колико ће вести и даље производити професионални новинари а колико неко други. У мају сам присуствовао

Пише: Мајкл Соколов
петак, 28 август 2009 12:57

једном састанку „Комисије за информативне потребе заједница у демократији”, импресивне групе коју предводе бивши помоћник државног тужиоца Тед Олсон и Мариса Мајер, извршни руководиоца компаније Гугл; рад те комисије спонзорише фондација Најт. Највећи део разговора био је врло апстрактан и некако недокучив, али је чак и у тим оквирима било јасно да се светоназори присутних драстично разликују. Један члан Комисије, Дана Бојд, која има свој блог и научни је сарадник у Центру за интернет на Харварду, изразила је дивљење за „новинарство чији је јавност и аутор и корисник”. Заложила се за то да се свим младим људима који бришу границе уметности, истраживања и вести и воле да „све то некако помешају и сажму” призна потреба за универзалним брзим приступом интернету и са много страсти говорила о томе како је, док је возила до бостонског аеродрома, о саобраћајној гужви сазнала више са свог Твитера него са локалних радио-станица.

Џон Керол, такође учесник панела и стари новинарски вук традиционалистичке сорте - својевремено је уређивао Балтимор сан и Лос Анђелес тајмс - нестрпљиво је слушао остале учеснике. Када је сам почео да говори, прво се извинио због тога што не може да подели оптимизам већине присутних. Казао је да је земљи потребна „национална основа, неко полазиште које би чиниле изворне вести”. Онда је појаснио да, кад каже новинари, мисли на „људе који су у стању да оду на терен и ископају неку вест”.

У јануару је фондација Најт доделила бесповратни кредит од 200.000 долара публикацији по имену Филаделфија публик скул ноутбук. Уредник те публикације, Пол Соколар, можда је прототип новинара будућности. Искрен је, предан послу, његов рад финансира једна фондација а то што ради намењено је уском кругу читалаца. Ноутбук је почео да излази 1994. године а Соколар је постао уредник пет година касније. Објаснио ми је основни циљ овог издања: уредници и аутори прилога и даље се сматрају заговорницима промене, „али нам је потпуно јасно да морамо да се бавимо и класичним извештавањем, да поштујемо новинарске стандарде и да објављујемо стварне новинске приче”.

То је углавном и постигнуто. Ноутбук излази пет пута годишње и одликује се високим квалитетом. Има и свој сајт и кредит који им је додељен додељен је управо за побољшање тог сајта, односно за то да се, како каже Соколар, омогући „двосмерна комуникација” са читаоцима. Соколар признаје да су читаоци ове публикације превасходно они који припадају уском кругу људи везаних за школство - директори школа, наставници, окружни просветни начелници и посебно заинтересовани родитељи. „Када, рецимо, у Инквајереру објавите неку новинску причу, ви можете у неком тренутку да одустанете од даљег 'копања', а ми то овде не чинимо”, каже Соколар.

Пише: Мајкл Соколов
петак, 28 август 2009 12:57

Добијени новац је помогао да се појача сајт Ноутбука, али ће бити потребно да прође доста времена пре но што се устали повећање броја посетилаца сајта и пре но што дође до стварно динамичног дијалога. „Све је то још увек веома скромно, око 400 посетилаца дневно, можда 500 или 600 када је дан стварно успешан. Наравно, свесни смо да има и посетилаца који су ту дошли грешком, тражећи филм истог назива”.

Фондација Најт је у Филадельфији подржала и сајт Plan Philly, непрофитну организацију повезану са универзитетом Пенсилваније која на том сајту извештава о градским дешавањима, много детаљније него што су то икада били спремни да учине градски листови. На тај начин се на сајту могу микроскопски подробне информације о свим сегментима живота града - било да је реч о продаји кућа, црној хроници, кршењу санитарних прописа у ресторанима или ко зна чему другом. Свакодневно се појављују нови блогови и сајтови посвећени уметности, спорту или гастрономији у Филадельфији. Фондација Најт финансира и сајт Media Mobilizing Project (Пројекат за мобилизацију медија) првенствено посвећен имигрантима и другим мањинама којима стандардне градске новине ретко посвећују пажњу.

Један од првих Тијернијевих потеза било је ангажовање Била Маримова, двоструког добитника Пулицерове награде и некадашњег новинара Филадельфија инквајерера за главног уредника тог листа. Маринов данас има 62 године и вратио се у Филадельфију из Балтимора, где је уређивао Балтимор сон, док је претходно у Вашингтону био извршни уредник вести на Националном јавном радију. Маринов је синоним за новинарство које подразумева много људског рада, много табанања, које је скупо и традиционално. Није јасно има ли у свему томе неког пословног плана, али, ако Филадельфија инквајерер пропадне, извесно је да ће то бити уз много буке и помпе.

У марту је један дугогодишњи сенатор у држави Пенсилванија осуђен пред савезним судом за тешку корупцију и злоупотребу положаја. Главна тачка оптужнице односила се на милионе долара које су разни тајни донатори, укључујући ту и државну електроенергетску корпорацију, уплатили на рачун непрофитне фирме под његовом контролом; само та корпорација уплатила је 17 милиона долара. Управо су новинари Филадельфија инквајерера открили целу ствар и идентификовали изворе новца, па је државни тужилац, у својој завршној речи, учинио нешто сасвим неуобичајено: одао им је признање. Кад сам га питао да ли је, када се обраћао пороти, имао на уму и тренутни тежак положај листа, одговорио ми је да јесте и да му је било драго што може макар нешто мало да учини за новинарство и за ту конкретну новинску кућу. На суђењу се показало да је и главни оптужени понајвише страховао од новина. У једној његовој електронској поруци, која је коришћена као судски доказ, дословно стоји да сви треба да пазе да случајно неко из Инквајерера не сазна за те трансакције, јер ће новинари, како пише Хјум, „да полуде и окове се” на актере целог посла.

Тијерни и његови партнери још увек воде послове у два филаделфијска листа, али ће стечајни суд донети коначну одлуку о томе ко је стварни власник. Неке банке које су раније, 2006. године, када су листови куповани, биле спремне да им позајме новац, у међувремену су та своја потраживања продале уз високу есконтну стопу. Власник највећег дела дугова постала је њујоршка фирма специјализована за „тешко наплатива потраживања” Анцело Гордон и компани. Та фирма има значајну улогу и у стечајном поступку за компанију Трибјун; укључена је и у поступак који се води око Минеаполис стар трибјуна, као и у поступак који се води у предмету компаније која издаје Нешенел инквајерер и Стар. Тако је главни банкар те фирме Бредли Патели, ма колико био потпуно непознат јавности, заправо веома утицајан у америчком новинском издаваштву. (Два пута сам успео да допрем до њега телефоном, али он није био спреман да да било какву изјаву за штампу. Тражио је да му пошаљем питања мејлом, али их је оставио без одговора.)

По свему судећи, фирма Анцело Гордон не бежи од стварно значајне улогу у одлучивању о судбини филаделфијских листова. Тијерни сматра да ће они веома брзо угасити Дејли њуз, а да ће, током времена, толико драстично скресати трошкове, да ће и Филаделфија инквајерер бити десеткован. Наравно, данас није могућно предвидети шта ће се тачно догодити. Уосталом, то умногоме зависи од даљег укупног економског развоја, што Тијерни, као човек који је више пута био стечајни управник и потписивао решења о отпуштању радника, веома добро зна.

(The New York Times Magazine)